

ΝΤΑΒΙΝΤΕ ΜΟΡΟΖΙΝΟΤΟ

NEMO

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Η ΠΡΩΤΗ
ιστορία του
αγοριού που θα
γίνει ο θρυλικός
καπετάνιος του
Ναυτίλου!

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑ Η ΑΦΙΞΗ

Το αγόρι περίμενε στο λιμάνι της Χάβρης. Ήταν 28 Αυγούστου 1829 και τα πλοία με τα λευκά πανιά, που θύμιζαν φτερά γλάρου, σχημάτιζαν σκούρες κηλίδες στην ασημένια έκταση της θάλασσας.

Ήταν ψηλό, πολύ αδύνατο και ιδρωμένο από την κορυφή ως τα νύχια. Για την ακρίβεια, ήταν ντυμένο υπερβολικά για πρωινό στα τέλη του καλοκαιριού: φορούσε ημίψηλο καπέλο και ένα σακάκι με ουρά, μάλλινο γιλέκο κι ένα πουκάμισο δεμένο στον λαιμό με ένα περίεργο πρασινοκόκκινο παπιγιόν. Το πιο αστείο, όμως, ήταν πως, αν και ντυμένο στην τρίχα, στα πόδια του φορούσε μόνο καλτσάκια, τρύπια στα μεγάλα δάχτυλα.

Στην πραγματικότητα, πριν φύγει, ο κύριος Μιράτ τού είχε δώσει ένα ζευγάρι παπούτσια, γυαλιστερά σαν καινούρια, μόνο που ήταν τουλάχιστον δύο νούμερα μικρότερα

και φορώντας τα ένιωθε σαν να είχε βάλει τα πόδια του σε δόκανο. Έτσι, μόλις κατέβηκε από την άμαξα, έβγαλε αυτά τα όργανα των βασιανιστηρίων και τα έκρυψε κάτω από το κάθισμα του οδηγού. Έπειτα, πήρε μια πινακίδα και την κρέμασε στο στήθος του, περιμένοντας.

Στην πινακίδα ήταν γραμμένα με κεφαλαία γράμματα:

ΚΟΛΕΓΙΟ ΑΜΕΛΙ ΠΕΜΠΕΦ
ΓΙΑ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
ΚΑΙ ΝΕΑΡΟΥΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

Ο Ντανιέλ Λακρός, όπως ήταν το όνομα του αγοριού, είχε βρει πρόσφατα δουλειά ως βαλές στο κολέγιο και τον είχαν στείλει στη Χάβρη για να υποδεχτεί δύο νέους μαθητές: μια δεσποινίδα και έναν νεαρό ευγενή.

Το αγόρι ξεφύσησε κι έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του ένα ρολόι. Του το είχε δώσει κι αυτό ο κύριος Μιράτ, ζητώντας του να το προσέχει.

«Μια γρατζουνιά» του είχε πει «και απολύεστε».

Ο Ντανιέλ είχε υποσχεθεί να το προσέχει, γιατί στο Κολέγιο Πεμπέφ του άρεσε πολύ και δεν ήθελε να ψάχνει πάλι για δουλειά. Μόνο που το ρολόι έδειχνε οκτώ και μισή και η πρώτη φιλοξενούμενή του έπρεπε να έχει ήδη φτάσει. Μήπως είχε χαθεί;

«Γκαρσόν! Γκαρσόν!» ακούστηκε τότε μια φωνή. Γκαρσόν σημαίνει αγόρι στα γαλλικά, αλλά η προφορά της ήταν τόσο έντονη, που για μια στιγμή ο Ντανιέλ δεν το κατάλα-

βε. Έπειτα πρόσεξε ένα κορίτσι και μια κυρία που περπατούσαν γρήγορα προς το μέρος του, σηκώνοντας ελαφρά τα φουστάνια τους.

Το κορίτσι έμοιαζε λίγο πιο μικρό από τον Ντανιέλ. Είχε ανοιχτόχρωμα μάτια, μακριά ξανθά μαλλιά με άψογες μπούκλες που έπεφταν στους ώμους της και ένα αστείο άνοιγμα ανάμεσα στα μπροστινά δόντια. Η γυναίκα, αντίθετα, είχε ένα κιτρινωπό πρόσωπο που θύμιζε αποξηραμένο κρεμμύδι.

«Γκαρσόν!» φώναξε η Κρεμμυδόφατσα. «Εσείς είστε ο βαλές του κολεγίου Παμπέιφ;»

Αντί να το προφέρει σωστά, *Πεμπέφ*, η γυναίκα είχε πει κάτι ακατανόητο, σαν *Παϊνμπόιφ*. Ο Ντανιέλ, ωστόσο, έβηξε και σήκωσε ψηλά την πινακίδα που έλεγε «Κολέγιο, και λοιπά, και λοιπά». Η γυναίκα ξεφύσησε ενοχλημένη.

«Επιτέλους» σχολίασε. «Περιμένουμε τόση ώρα στο πλοίο. Και μια και δεν καταδεχόσασταν να έρθετε, αναγκαστήκαμε να έρθουμε εμείς ως εδώ, αφήνοντας αφύλαχτες τις αποσκευές μας, λες και η δεσποινίς Γούντσογορθ δεν ήταν ήδη κατάκοπη από το ταξίδι».

Ο Ντανιέλ κοίταξε το κορίτσι πλάι στην Κρεμμυδόφατσα. Περισσότερο από κουρασμένο, έδειχνε να βαριέται απίστευτα.

«Η δεσποινίς Γούντσογορθ είστε εσείς;»

«Προφανώς!» φώναξε η γυναίκα. «Άσλιν Τέιλορ Γούντσογορθ, κόρη του κυρίου Χένρι Χέμππορν Τέιλορ Γούντσογορθ. Κι εγώ είμαι η δεσποινίς Γούόλς, η παιδαγωγός της».

Η φωνή αυτής της γυναίκας ήταν πραγματικά ανυπόφορη.

«Και τώρα, αν τελειώσατε με τις ερωτήσεις, κουνηθείτε επιτέλους. Όπως σας είπα, η δεσποινίς είναι κουρασμένη».

Ο Ντανιέλ έριξε μια σιωπηλή ματιά στην Άσλιν και στη δεσποινίδα Κρεμμύδω Γουόλς.

«Και βάλτε, σας παρακαλώ, τα παπούτσια σας!» πρόσθεσε η παιδαγωγός σκανδαλισμένη από τις τρύπιες κάλτσες του.

Το αγόρι έκανε πως δεν άκουσε και προχώρησε προς τον μόλο, κάνοντας ένα σάλτο και μια κωλοτούμπα. Του βγήκε τόσο καλή, που δεν έπεσε καν το καπέλο του.

Η δεσποινίς Άσλιν Τέιλορ Γούντσοουορθ προερχόταν από τη Βοστώνη της Αμερικής και ήταν κόρη ενός πασίγνωστου επιχειρηματία που πουλούσε ατσάλι στον μισό πλανήτη. Παιδί ακόμα, την είχαν στείλει στην Ευρώπη για να αποκτήσει καλύτερη μόρφωση. Έχοντας περάσει μια περίοδο στο Λονδίνο, μεταφερόταν τώρα στη Γαλλία για να φοιτήσει στο Κολέγιο της κυρίας Πεμπέφ.

Όπως πολλά κορίτσια της ηλικίας της και της κοινωνικής της τάξης, η δεσποινίς Άσλιν λάτρευε τα ωραία φουστάνια – είχε φέρει, μάλιστα, μαζί της αρκετές αποσκευές, που τώρα, στον μόλο, σχημάτιζαν έναν μεγάλο ετοιμόρροπο σωρό από βαλίτσες, μπαούλα, καλάθια και καπελιέρες.

Προστατευμένη από την ομπρέλα της για τον ήλιο, η Άσλιν κοίταζε τον βαλέ του κολεγίου να μεταφέρει τις βαλίτσες στην άμαξα, ιδρώνοντας σαν καμήλα μες στη ζέστη.

Το αγόρι είχε πει πως λεγόταν Ντανιέλ και είχε συμπαθητικό πρόσωπο. Της Άσλιν δεν της άρεσε πολύ που έπρεπε να μεταφέρει μόνος του όλες τις βαλίτσες της, αλλά ταυτόχρονα τον ζήλευε: τουλάχιστον εκείνος δεν χρειαζόταν να ανέχεται τη δεσποινίδα Γουόλς, που φυσούσε και ξεφυσούσε σαν τσαγιέρα.

«Μα πόση ώρα θα κάνει αυτός ο άχρηστος;» μουρμούρισε η γυναίκα. «Έχουμε ήδη αργήσει, έπρεπε να έχουμε ξεκινήσει εδώ και μία ώρα τουλάχιστον».

Ο Ντανιέλ φόρτωσε και το τελευταίο μπαούλο στην οροφή της άμαξας κι έπειτα είπε: «Φοβάμαι πως θα χρειαστεί να περιμένουμε λίγο ακόμα – με έστειλαν να πάρω έναν ακόμα μαθητή. Από στιγμή σε στιγμή πρέπει να φτάνει. Έτσι πιστεύω, τουλάχιστον».

Ο βαλές έπιασε πάλι την πινακίδα και στάθηκε πλάι στα άλογα.

Μετά από λίγο η Άσλιν αποφάσισε να πάει κοντά του χαμογελώντας. Εκεί που φοβόταν ότι θα έπρεπε να κάνει όλο το ταξίδι μόνη με τη βαρετή δεσποινίδα Γουόλς, τώρα ανακάλυπτε ότι θα υπήρχε άλλος ένας μαθητής για να της κάνει συντροφιά. Μπορεί να ήταν χαριτωμένος και μπορεί να ήταν μελλοντικός συμμαθητής της.

Η Άσλιν δεν είχε ποτέ συμμαθητές, γιατί μέχρι τότε έκανε πάντα μάθημα στο σπίτι, μαζί με κάποια δασκάλα. Όπως η Γουόλς δηλαδή.

«Γυρίστε αμέσως στην άμαξα, δεσποινίς Άσλιν» της φώναξε η γυναίκα βγάζοντας τη σουβλερή μύτη της έξω από

το παράθυρο. «Δεν είναι σωστό να περιμένει μια κυρία δίπλα στον αμαξά. Και... για όνομα του Θεού, τι είναι αυτό; Λιοντάρι;»

Η Άσλιν άκουσε τον Ντανιέλ να σφυρίζει σιγανά.

«Λιοντάρι δεν είναι σίγουρα» μουρμούρισε το αγόρι. «Έχω δουλέψει σε τσίρκο και ξέρω τι λέω. Πρέπει να είναι σκυλί... μόνο που δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τόσο μεγάλο».

Η Άσλιν γύρισε και το βλέμμα της έπεσε πάνω σε ένα τεράστιο ζώο, με τρίχωμα στο χρώμα της στάχτης και το κεφάλι του στεφανωμένο με μια πυκνή χαιίτη. Πλάι του περπατούσε ένα αγόρι με μαύρα μαλλιά και δέρμα στο χρώμα των κόκκων του καφέ. Ήταν λεπτοκαμωμένο, με μεγάλα μάτια και κατάλευκα δόντια. Φορούσε μια πουκαμίσια και παντελόνι στενό στον αστράγαλο, ανατολίτικου στιλ. Στους ώμους του είχε ένα ταξιδιωτικό σακίδιο με όλα του τα υπάρχοντα.

Το αγόρι σταμάτησε μπροστά τους και το τεράστιο σκυλί του σταμάτησε πλάι του. Η Άσλιν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια μικρή κραυγούλα τρόμου. Ο νεοφερμένος διάβασε προσεκτικά την πινακίδα του Ντανιέλ, έπειτα έκανε μια υπόκλιση και έβγαλε από το σακίδιό του ένα χαρτί διπλωμένο πολύ προσεκτικά.

Η Άσλιν έριξε μια ματιά στον Ντανιέλ που διάβαζε και πρόσεξε ότι το χαρτί ήταν μια συστατική επιστολή για το κολέγιο Πεμπέφ. Όστε, λοιπόν, εκείνο το παράξενο αγόρι ήταν ο δεύτερος μαθητής που περίμεναν.

«Καλώς ήρθατε» του είπε ο Ντανιέλ κάπως σαστισμέ-

νος. «Είμαι ο Ντανιέλ Λακρός, ο βαλές του κολεγίου, και το κορίτσι δίπλα μου μόλις έφτασε από την Αγγλία και ονομάζεται Άσλιν κάτι...».

«Άσλιν Τέιλορ Γούντσογορθ» διευκρίνισε η δεσποινίς Γουόλς από την άμαξα. «Γιατί μιλάτε με αυτόν τον άγριο, όμως; Δεν βλέπετε ότι η εμφάνισή του δεν είναι καθωσπρέπει;»

«Μπορεί να μην είναι» απάντησε ο Ντανιέλ «αλλά νομίζω ότι θα ταξιδέψει μαζί μας. Είναι ένας καινούριος μαθητής του κολεγίου, που λέγεται..., ω, η επιστολή δεν το αναφέρει καν».

Η Άσλιν είχε γοητευτεί από το άγνωστο αγόρι με την τόσο μυστηριώδη εμφάνιση και κυρίως από το τεράστιο, ανέκφραστο σκυλί του. Γι' αυτό, πήρε θάρρος και χαμογέλασε στο θηρίο κι έπειτα γύρισε στο αφεντικό του ρωτώντας: «Πώς σε λένε;».

Ο νεαρός, όμως, δεν της απάντησε. Την αγνόησε, της γύρισε την πλάτη και πήγε να καθίσει στην άμαξα. Έπειτα σφύριξε ελαφρά και το σκυλί του πήδηξε μέσα και κουλουριάστηκε στο πάτωμα.

«Μα...» ψέλλισε η Άσλιν έκπληκτη και κάπως θυμωμένη.

Εκείνη ήθελε απλώς να φανεί ευγενική κι αυτός ο τύπος την αντιμετώπιζε έτσι, κάνοντας πως δεν τη βλέπει;

Ο Ντανιέλ τής χαμογέλασε και ανασήκωσε τους ώμους, σαν να της έλεγε να μη δίνει σημασία. Της άπλωσε το χέρι του για να τη βοηθήσει να ανέβει στην άμαξα.

«Επιβιβαστείτε, κύριο!» φώναξε. «Ξεκινάμε!»

ΔΥΟ ΤΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΒΑΡΟΥΛΚΟ

Ο δρόμος ακολουθούσε τη ροή ενός μικρού ποταμού. Τα δέντρα έριχναν τη σκιά τους στην οροφή της άμαξας και ο αέρας ήταν γεμάτος από τα αρώματα της εξοχής.

Αν το τοπίο, όμως, ήταν ήρεμο, δεν μπορούσε κανείς να πει το ίδιο και για τους νεοφερμένους επιβάτες του Ντανιέλ.

Από τότε που ξεκίνησαν, η δεσποινίς Κρεμμύδω Γουόλς δεν είχε πάψει στιγμή να τσακώνεται με την Άσλιν, και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το μεγάλο γκρίζο σκυλί είχε ζαλιστεί από το ταξίδι και είχε βγάλει το μαλλιαρό κεφάλι του από το παράθυρο, πετώντας σάλια.

Ο Ντανιέλ ξανασκέφτηκε με κάποια νοσταλγία τα κρεβάτια που έπρεπε να στρώσει στο κολέγιο. Το σχολείο βρισκόταν κοντά στο Παρίσι και απέμεναν ακόμα διακόσια εβδομήντα χιλιόμετρα. Όσο κι αν έτρεχαν, για να φτάσουν, χρειαζόνταν ακόμα τρεις μέρες. Να πάρει!

«Ει, εσύ!» είπε η Άσλιν βγάζοντας το κεφάλι της από το παράθυρο. «Αν δεν έπεφτες σε όλες τις λακκούβες, μπορεί το σκυλί να μην ήταν τόσο άσχημα!»

«Δεν με λένε “εί, εσύ”» μουρμούρισε ο Ντανιέλ. «Και δεν φταίω εγώ αν ο δρόμος είναι γεμάτος κρατήρες. Αποδώ μια πέτρα, αποκεί μια τρύπα, πιο πέρα ένας κορμός, ένα...»

Ξαφνικά σταμάτησε. Ένας κορμός;

«Πρόσεχε!» ούρλιαξε η Άσλιν. Ο Ντανιέλ προσπάθησε να τραβήξει τα γκέμια και σφύριξε για να συγκρατήσει τα άλογα. Όμως, ήταν κιάλας πολύ αργά.

Η άμαξα έπεσε πάνω στο πεσμένο δέντρο στη μέση του δρόμου και έγειρε, τραντάχτηκε και βγήκε από τον δρόμο. Οι ρόδες έπεσαν σε μια βαθιά λακκούβα και το όχημα έγειρε από τη μία πλευρά, ενώ τα άλογα χλιμίντριζαν αναστατωμένα.

Ο Ντανιέλ πήδηξε από το κάθισμά του και κυλίστηκε στη σκόνη. Τα αντανακλαστικά του ακροβάτη τον είχαν σώσει, αλλά έμεινε να κοιτάζει σαν χαμένος όσο η άμαξα γλιστρούσε στον χείμαρρο και έπεφτε με δύναμη στο πλάι.

Ω, όχι! σκέφτηκε. Δεν μπορεί να ήταν αλήθεια. Ο κύριος Μιράτ θα τον έγδερνε ζωντανό.

Άκουσε μια πνιχτή κραυγή κι έπειτα μία από τις πόρτες (που τώρα ήταν στραμμένη προς τον ουρανό) άνοιξε και ξεπρόβαλε το τσαλακωμένο καπελάκι της Άσλιν, κι έπειτα ο αυστηρός κότσος της δεσποινίδας Γουόλς. Μια στιγμή αργότερα έκαναν την εμφάνισή τους και το γκριζό κεφάλι του σκύλου και το κατάμαυρο κεφάλι του αγοριού χωρίς όνομα.

«Είστε όλοι καλά!» φώναξε ο Ντανιέλ ανακουφισμένος.
«Σε καμία περίπτωση χάρη σε σένα» σχολίασε η Άσλιν.
«Έχετε μπλέξει πολύ άσχημα, νεαρέ!» συνέχισε η δεσποινίς Γουόλς. «Ελάτε να μας βοηθήσετε... δεν πιστεύω να θέλετε να λασπώσουμε τα φουστάνια μας!»

Ο Ντανιέλ έτρεξε, προσπαθώντας να αγνοήσει την γκρίνια της δεσποινίδας Γουόλς, και με λίγη προσπάθεια μετέφερε στον δρόμο τόσο εκείνη όσο και την Άσλιν, σώες, αβλαβείς και σχεδόν στεγνές.

Το πρόβλημα, όμως, παρέμενε. Τα άλογα είχαν ελευθερωθεί την τελευταία στιγμή και δεν είχαν χτυπήσει... αλλά η άμαξα είχε αναποδογυρίσει και οι αποσκευές είχαν σκορπίσει στο λιγοστό νερό του ποταμού. Ο Ντανιέλ δεν ήξερε τι να κάνει. Έπρεπε να ζητήσει βοήθεια.

Για να την ισιώσουμε, θα χρειαστούμε τουλάχιστον δέκα άντρες, σκέφτηκε. Και τα άλογα. Και...

Ευρώπη, 1829

Ένα αγόρι αποβιβάζεται στο λιμάνι της Χάβρης. Σκοπός του να φτάσει σε ένα κολέγιο στα περίχωρα του Παρισιού. Δεν είναι ένας μαθητής σαν όλους τους άλλους. Μοναχικός, σιωπηλός, κανείς δεν γνωρίζει το πραγματικό του όνομα. Όποιος θέλει να γίνει φίλος του μπορεί να τον φωνάζει απλώς Νέμο.

Στο κολέγιο βρίσκει δύο έμπιστους φίλους, την Άσλιν και τον Ντανιέλ, στους οποίους θα αποκαλύψει το μυστικό του. Ποια είναι η αποστολή που πρέπει να φέρει σε πέρας ο Νέμο; Γιατί έχασε το όνομά του; Οι τρεις φίλοι θα ξεκινήσουν μια μεγάλη περιπέτεια, που απαιτεί εφευρετικότητα, εμπιστοσύνη και πολύ θάρρος.

www.minoas.gr

9 786180 214734

ISBN 978-618-02-1473-4

ΚΩΔ. 22596